

ת"פ 67382/10/21 - מדינת ישראל נגד ירין מלך חגי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 67382-10-21 מדינת ישראל נ' חגי(אחר/נוסף)

כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

ירין מלך חגי

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 16.10.21 בסמוך לשעה 02:40 הגיע הנאשם עם חבריו למסעדת מזון מהיר שבבעלות מתלון 1 והזמין אוכל. מתלון 2 סרב לבקשת הנאשם להתחיל בהכנת ההזמנה טרם תשלום ובתגובה קילל אותו הנאשם, צעק והעיף לעברו שרוול כוסות פלסטיק. מתלון 1 ביקש מהנאשם להירגע והוא בתגובה איים על המתלוננים באומרו "על מי אתה צועק ככה, אני אירה בכולכם יא שרמוטות, אני אירה בכם, יא בני זונות", והשליך לעברם כיסא שפגע בידו ובפניו של מתלון 1 וגרם לו לשפשוף-פצע מדמם בכף ידו. חבריו של הנאשם ניסו להרחיקו והדפו אותו אל מחוץ למסעדה, אז יצא מתלון 1 בעקבותיו וביקש ממנו לעזוב את המקום. בתגובה רץ הנאשם לעברו והכה במכת אגרוף בפניו וגרם לו לשריטה מתחת לעין ופצע מדמם באף. כן נשברו עקב כך משקפי המתלון 1.

תסקירי שירות המבחן

3. בעניינו של הנאשם הוגשו ארבעה תסקירים ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית יאמר כי הנאשם רווק כבן 22 ומתפרנס מעסק עצמאי לממכר תבלינים. במסגרת צו פיקוח מעצרים שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לעצורי בית. בתחילה, הרושם שהתקבל היה שהוא אינו מקבל אחריות מלאה למעשיו, אך בהמשך שינה עמדותיו, הביע חרטה ובחן באופן ביקורתי את התנהלותו. לאור כך, התרשם שירות המבחן מפרוגנוזה חיובית והמליץ על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך שנה בשילוב צו של"צ ופיצוי למתלון. כן יובהר שניסיון לקיים הליך של צדק מאחה לא צלח, ושלא מטעמים הקשורים בנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. אמו של הנאשם העידה לעונש. האם סיפרה על התקופה הארוכה בה הוא נתון בתנאים מגבילים, על השינוי החיובי שעבר ועל התמיכה שהיא ובן זוגה מעניקים לו.

5. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והשלימו על פה. כן הוגשו (בהסכמה) תמונות המתלונן וסרטון המתעד את האירוע. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם בטחונו האישי ושלמות גופו של המתלונן וכן שלווה הנפש והאוטונומיה של הפרט. הודגש כי מדובר באירוע חמור שהתרחש במרחב הציבורי וכי הנאשם לא חדל ממעשיו הגם שהיו ניסיונות להרגיעו. המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה למתחם ענישה הנע בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר. צוין כי המלצות התסקיר אינן מחייבות וכי האינטרס השיקומי הוא רק אחד משיקולי הענישה שיש להביא בחשבון. לאור כך עתרה המאשימה לעונש מאסר בן 8 חודשים וכן להפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם וזאת במצטבר. כן עתרה המאשימה לענישה נלוות לרבות פיצוי.

6. ב"כ הנאשם ציין כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד תשעה חודשי מאסר בעבודות שירות. הודגש כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה כנה ויש להביא בחשבון את התקופה הארוכה בה היה במעצר ממש ולאחר מכן בתנאים מגבילים. צוין כי מדובר בנאשם שהשתלב בטיפול באופן משביע רצון וכי שליחתו למאסר תפגע בהליך השיקום. ברמה האופרטיבית טען הסנגור כי מכלול הנסיבות מצדיק לחרוג ממתחם הענישה ולהאריך את המאסר המותנה בצד צו של"צ ומבחן.

7. הנאשם בדברו האחרון ציין כי הוא מודע לחומרת מעשיו וכי הוא מעוניין לפצות את המתלונן. כן תאר את תרומת ההליך הטיפולי והביע תקווה שיתאפשר לו להמשיך בו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. מדובר באירוע אלים ובריוני שהפך לאחרונה נפוץ בחברה הישראלית. על רקע חוסר שביעות רצון מהשירות שקיבל, נהג הנאשם באופן אימפולסיבי וכוחני במקום ציבורי, השתולל ופגע בעובדי המקום בצורה לא קלה. מעשי בריונות כגון אלו פוגעים לא רק בתחושת הביטחון האישי של הנפגעים הישירים, אלא של הציבור כולו.

9. ביחס לנסיבות האירוע, הרי שמדובר באירוע ספונטאני ואולם אין בכך משום נסיבה לקולה וכבר נאמר כי "לנוכח שכיחותה הגוברת והמדאיגה של תופעת ה"אלימות הספונטנית" כלפי עוברי אורח, שאך העירו על התנהגות נפסדת, נראה כי אין מנוס מהעברת מסר תקיף וברור באשר לענישה שחייבת להיות נלווית להרשעה בעבירות מסוג זה" (ע"פ 4167/12 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (17.3.2013)). הנאשם עשה שימוש בחפץ שיכול היה לגרום לנזק משמעותי ובהמשך היכה את המתלונן באגרוף וגרם לו לחבלות וכן משקפיו נשברו. אציין כי צפיתי בסרטון המתעד את

האירוע, בהתאם להסכמות הצדדים, והנראה בו מתיישב היטב עם כתב האישום ואדגיש שאין לראות בו כל פעולה אלימה או מתריסה מצד המתלוננים.

10. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו (ראו מיני רבים: ע"פ 5432/20 **מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל** (20.12.2020); רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021)). לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 7645/20 **שלמה כהן נ' מדינת ישראל** (18.11.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפת הגורמת חבלה ממש ונידון ל-27 חודשי מאסר (אגב הפעלת מאסרים מותנים) ועונשים נלווים. במקרה זה, העיר המתלון לנאשם על כך שניהל שיחה קולנית באוטובוס, והוא בתגובה איים עליו, בעט בגופו, דחף אותו לעבר הספסל באוטובוס, חנק אותו והיכה אותו בפניו. למתלון נגרם דימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בשפה; רע"פ 493/20 **באסל שרים נ' מדינת ישראל** (8.3.2020), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש והוטלו עליו חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה. הנאשם הגיע לבית הספר של בתו, ועל רקע חשד שאב הבית נהג כלפי הבת באלימות, היכה אותו עד שזה איבד את הכרתו והוא פונה לבית החולים כשהוא סובל משברים בארובת העין וחבלות נוספות. הנאשם היה נעדר עבר פלילי, קיבל אחריות למעשיו ופיצה את המתלון במסגרת הסכם סולחה; רע"פ 5792/22 **גונתן בנימין נ' מדינת ישראל** (5.9.2022), בו נידון עניינו של נאשם שתקף אישה במתחם פנאי בעיר, חבט בה במכת אגרוף, דרך עם רגלו על בטנה לאחר שנפלה וחבט בראשה מספר פעמים. הנאשם הורשע בתחילה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ונגזרו עליו 11 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו על פסק הדין התקבל, נקבע שקיים ספק ביחס לרכיב גרימת החבלה והוא הורשע בעבירת תקיפה סתם ועונשו הוקל לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהגיש וציין כי "לא רק שהעונש שנגזר על ידי בית המשפט המחוזי אינו חמור יתר על המידה, עונש זה חורג לקולה מן הראוי, ובמידה ניכרת לנוכח מעשיו של המבקש... מעשה אלימות שכזה, המותיר חותם עמוק על הקורבן והפוגע באופן משמעותי בערכים המוגנים שבבסיס האיסור, מחייב ענישה משמעותית. בנסיבות המקרה, התחייב לגזור על המבקש עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח"; רע"פ 85/17 **נתן הרוש נ' מדינת ישראל** (4.1.2017) בו נידון נאשם ל-7 חודשי מאסר בפועל, חרף הליך שיקומי, בגין תקיפת סועד במסעדה על רקע ויכוח על מקום הישיבה. במקרה זה תקף הנאשם עם אחרים את המתלון במכות ובנשיכה וגרם לו לחבלות; עפ"ג 64561-12-21 **נריה גילקרום נ' מדינת ישראל** (15.6.2022), בו נידון נאשם לתשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשל שיקולי שיקום. במקרה זה תקף הנאשם את המתלון על רקע ויכוח בסופר, נגח בראשו, בעט בגופו וגרם לו פצע פתוח במצח.

11. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות בנסיבותיו של מקרה זה, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר, בצירוף מאסר מותנה ופיצוי.

קביעת עונשו של הנאשם

12. אקדים ואומר שעמדות שני הצדדים אינן מקובלות עלי - המאשימה לעונש מאסר בכליאה וההגנה להארכת המאסר המותנה. לידי, האיזון הנכון שבין חומרת העבירה והעבר הפלילי מחד גיסא, לבין הגיל הצעיר וסיכויי השיקום מאידך גיסא, הוא במתן אפשרות לנאשם לשאת בעונשו בעבודות שירות תחת כליאה. אנמק מסקנתי להלן.

13. מקובל עלי שהוכחו בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום ממשיים. למסקנה זו ניתן להגיע על רקע האמור בתסקירי שירות המבחן, השינוי שחל בהתייחסות הנאשם כלפי העבירה וכן מתמיכת משפחתו. כל אלו נותנים בסיס איתן דיו למסקנה בדבר סיכויי שיקום (ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018), פסקאות 23-25 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז) כן ראו רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014)). עם זאת, כידוע "הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). כן נקבע שלעיתים חומרת העבירה ויתר הנסיבות יביאו למסקנה לפיה "אין בתהליך שיקום, מוצלח ככל שיהיה, כדי לאיין את חומרת המעשים ואת הצורך להעניש את המבקש במאסר מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (22.4.2010)). משכך, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי השיקום, בוודאי שלא לחרוג בשל כך ממתחם הענישה.

14. בעניינו, תלוי ועומד נגד הנאשם מאסר מותנה בן 4 חודשים. כידוע, מאסר מותנה הוא מאסר שריצויו נדחה. הוא הוטל בגין העבירה הקודמת שעבר הנאשם וכעת מתבקשת הפעלתו בשל עבירה נוספת (רע"פ 2798/06 **דוד ועקנין נ' מדינת ישראל** (16.7.2007)). ככלל, יורה בית המשפט על הפעלת מאסר מותנה אם הורשע הנאשם בעבירה נוספת שיש בה להפעילו. סמכותו של בית המשפט להימנע מתוצאה זו מותנית בהתאם לסעיף 56(א) לחוק העונשין בקיומם של "טעמים מיוחדים שירשמו" וכן במסקנה שיהיה זה בלתי צודק להפעיל את המאסר המותנה בנסיבות העניין (רע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (14.9.2009)). כמו כן לצורך הארכת מאסר מותנה על בית המשפט להימנע מהטלת מאסר בגין העבירה הנוכחית, לרבות מאסר מותנה (סעיף 56 לחוק העונשין) ומהלך זה מחייב בעניינו חריגה ממתחם הענישה (להרחבה בנושא ראו רע"פ 1441/14 **האבט חמיס מ' מדינת ישראל** (9.12.2014), סעיף 12 לפסה"ד).

15. לדעתי, אין הצדקה במקרה זה להימנע מהפעלת המאסר המותנה. אכן, קיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום, אך אלו יובאו בחשבון בכך שהנאשם לא ירצה עונש מאסר בכליאה, אלא בעבודות שירות. יש לזכור כי המאסר המותנה הוטל בשנת 2021 בגין עבירת אלימות חמורה וכי הנאשם חטא בעבירה דומה זמן קצר יחסית לאחר מכן. נתון זה תומך בבירור במתן תוקף למאסר המותנה חרף סיכויי השיקום. בכל מקרה, כידוע, המשקל שיש ליתן לשיקולי השיקום הוא פונקציה של כבדת הדרך שעבר הנאשם (ע"פ 1167/21 **טארק חוג'יראת נ' מדינת ישראל** (31.5.2021)), פסק דינה של השופטת ברק ארז) ובמקרה זה אינני סבור שמדובר בשיקום המצדיק לזנוח את יתר שיקולי הענישה, כגון הלימה והרתעה, עד כדי הארכת מאסר מותנה. בעניין זה ראיתי לנגד עיני אף את עמדת מתלונן 1, כפי שהובאה בתסקיר שירות המבחן, עת תיאר שהאירוע הותיר בו תחושות של חוסר אונים ופגיעה. אף נתון זה ראוי שיובא בחשבון בבחירת העונש ההולם ובמערך השיקולים השונים. אציין גם שלא התעלמתי מכך שהנאשם הוא בעל עסק ואולם לא סברתי שיש בכך להצדיק הארכת המאסר המותנה והנאשם ובני משפחתו יצליחו לשלב בין עונש בעבודות שירות לבין הפעלת העסק ולא יהיה בעונש זה לפגוע בהליך השיקומי.

16. העונש ההולם אפוא בנסיבות המקרה הוא מאסר בעבודות שירות בצד צו מבחן ופיצוי. מנגד, עונש מאסר בכליאה, כעתירת המאשימה, אינו הולם את נתוני המקרה ויש להימנע ממנו (להשפעותיו השליליות של עונש מאסר ראו דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); כן ראו, בג"צ 1892/14 **האגודה לזכויות האדם בישראל ואח' נ' השר לבטחון פנים ואח'** (13.6.17), פסקה קכו'.

לפסק דינו של המשנה לנשיאה רובינשטיין). הדברים מתחדדים לאור העובדה שמדובר בנאשם צעיר שלא ריצה מאסר בכליאה בעברו. אדגיש עוד שסבור אני שעונש מאסר בכליאה עשוי להוריד לטמיון את הישגי הנאשם עד כה, שהרי הוא אינו מתיישב עם צו מבחן (ראו סעיף 1 לפקודת המבחן) וראיתי במקרה זה חשיבות של ממש בהמשך הקשר של הנאשם עם שירות המבחן לצורך הצלחת הליך השיקום. יובהר כי הנאשם אינו מסיים את ההליך כעת, וככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן, ובוודאי אם יעבור עבירה נוספת, יחודש ההליך נגדו והוא יישא בעונש ההולם את מעשיו (עפ"ג 39953-11-13 סבב נ' מדינת ישראל (23.1.2014)).

17. בבואי לקבוע את תקופת המאסר שיש להטיל על הנאשם הבאתי גם בחשבון את הגיל הצעיר, ההודאה בהזדמנות הראשונה, הרצון שהביע לפצות את המתלונן ואף לקיים הליך צדק מאחה (שלא התקיים ושלא באשמתי) ואת הנסיבות האישיות. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך ארבעה חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בן ארבעה חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 21460-12-20 מיום 1.6.21 באופן שחודשיים יחפפו לעונש אותו הטלתי וחודשיים יצטברו לו.

סה"כ מוטלים על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל. הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות החל מיום 10.7.23. ביום זה יתייצב הנאשם במתחם כלא מגידו. **מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתר התקופה בבית מאסר.**

אדגיש שההחלטה לחפיפה חלקית נבעה משיקולי שיקום וכן לאור תקופת המעצר בה שהה הנאשם (כשבועיים), אותה לא אנכה, והתקופה הארוכה בה שהה בתנאים מגבילים. כן הבאתי בחשבון בעניין זה שלאור פקיעתה של הוראת השעה (תיקון מס' 133 - הוראת שעה), התשע"ח - 2018; תיקון מס' 133 - הוראת שעה (תיקון), התשפ"א - 2021), ממילא לא ניתן להטיל בשלב זה עונש מאסר ארוך משישה חודשים בעבודות שירות וראיתי, כאמור, להימנע מהטלת עונש בכליאה. עם זאת לשיקול זה ניתן משקל נמוך יחסית ועיקר ההנמקה היא באורך הכולל של המאסר וברצון שהעונש לא יפגע בסיכויי השיקום בשל אורכו.

ג. **צו מבחן למשך שנה. מובהר לנאשם שעליו למלא אחר הוראת שירות המבחן ואם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע הצו ולהטיל עליו ענישה חלופית.**

ד. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גוף האדם.

ה. מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים עבירת איום.

ו. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 5, בסך 8,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.23 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. מובהר שאין בכך למצות את מלוא נזקיו של המתלונן והוא רשאי להגיש תביעה אזרחית.

המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

יש להמציא את גזר הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג אייר תשפ"ג, 14 מאי 2023, במעמד הצדדים.